

רוח רעה מהלכת אימים במרחב: האמנה הלאומית הפלסטינית. מה יש בה? מדוע אין הפלסטינים מבטלים אותה? מה אומרים עליה ראשי אש"ף בפומבי - ומה הם אומרים עליה בשיחות פרטיות וברמזים?

"לעדאדל האמנה!"

שהפלסטינים עצמם כאילו עוזרים לתעמור לה הישראלית. רמו מן הוויכוח הפלסטיני הזה פרץ החוצה, בעיקבות כתבה של השבועון זה חידל איסט, שריאיין קבוצה של מנהיגים פלסטיניים. השבועון הערבי, המופיע בר אירופה, הציג להם שאלות מפורשות על האמנה. התעמולה הישראלית הרישמית עטה על מציאה זו כמוצאת שלל רב. היא בישרה מייד, בתרועות-חצוצרה, שי הגה גם הפלסטינים המתונים ביותר דוג' לים בהמשך קיום האמנה, הקוראת להשמ' דת ישראל. משמע: אין בכלל פלסטינים מתונים, ובמילא צודקת ממשלת-הליכוד, המסרבת לנהל דושיח כלשהו עם אש"ף, או לקבל בצורה כלשהי את האפשרות של הקמת מדינה פלסטינית בגדה ו' ברצועה.

הקיצוניות של "ארץ-ישראל השלמה" זקוקה לקיצוניות של "פלסטין השלמה". והנה, בדבריהם של המנהיגים הפלסטיניים נמצא, כביכול, התימוכין לכך. כולם קיי צוניים, כולם רוצים בהשמדת ישי' ראק, כולם תומכים ב"אמנה".

האמת הרבה יותר מורכבת. דברי הי מנהיגים המובאים בכתבה הרבה יותר מתחכמים. מכפי שנראה בעיני בור, כי קריאה שיטחית, גם מי שאינו מכיר את האנשים (ואני מכיר אחדים מהם, וניהלתי

ה ציור היה מבהיל. נחש ארסי חבק מיסמך, שנשא את הכותרת "נשק קטלני ב-37 סעיפים". יד ודוגית רשמה משהו בעט. במבט הראשון זה נראה כמו ציור קלא' סי של תעמולה אנטי-שמית, כגון עטיפה של הפרוטוקולים של זיקני ציון. לא פעם הופיע בהסתה זו המוטיב של הנחש הר ארסי היהודי, המבקש להרעיל את הער' לם, כדי להגשים את המטרות הזדוניות המפורטות בפרוטוקולים. אולם הציור הופיע בעיתון ישראלי מהוגן, הארץ, והוא התנוסס בראש כתבה על האמנה הפלסטינית (שיש לה, אגב, 33 סעיפים, ולא 37).

חבל שבדיון על נושא זה רצינו, המחייב מאמץ מרבי של חשיבה רצינונית, מופיע ציור-הסתה אני טישימי כזה, שנועד להשפיע על הרכדים האפלים של תתי-הכרה של הקורא.

מיסמך כסול מעיקרו

ק ודם כל, יש להפריד, כמוכן, בין הפרוטוקולים האומללים ובין האמנה העגומה. הפרוטוקולים של זיקני ציון לא היו

מאחורי אבנרי

עימם שיחות-בירור ארוכות), אלא דן על פי הכתוב בלבד, יכול ללמוד הרבה מן הדברים — בתנאי שיתעמק בהם. כדי להבין טקסט פוליטי, בייחוד כש מדובר בעם אחר, החי במציאות נפשית ומדינית שונה לגמרי, יש להבין קודם כל את הקשר הדברים. הנה ננסה לעשות זאת באובייקטיביות מירבית, מבלי לשגות באופטימיותית, אך גם מבלי ליפול במלכודת ההפוכה.

11 דונדים

- 1. **ק** ודם כל, מי הדוברים? זהו מיגוון ייצוגי למדי של הצמרת הי פלסטינית הנוכחית. כתביהעת ריאין אחד עשר אנשים:
- 2. **אחמד צידקי דג'אני**, המוגדר כ"חבר בלתי-חלוי בוועד-הפועל של אש"ף", הוא פונקציונר של האירגון, דיפ' לומט מיקצועי, כאיש-מיקצוע, הוא דבק בעמדות הרישמיות של האירגון, מבלי לסטות מהם. דג'אני גלוה אל יאסר ערא' פאת בפגישותיו עם ברונו קרייסקי ווילי בראנד בוניה, ועם ראשי הממשל בי ספרד. לפני ארבעה חודשים פגשתי אותו בוועידת-רומא ודיווחתי על כך בשבועון זה.
- 3. **מחמוד לבדי** הוא דובר אש"ף, ולמעשה דוברו האישי של יאסר עראפאת. מוכן שהוא מבטא את העמדות הרישמיות של האירגון ומנהיגו.
- 4. **זהרד פרזי** הוא נציג אש"ף בי אום, דיפלומט מיקצועי, איש שביגלל הפגישת עימו וודח אנדרו יאנג מתפקידו כראש מישלחת ארצות-הברית באום. טר' זי נפגש לא פעם עם ישראלים. הוא נחשב כפלסטיני מתון, אך כדיפלומט הוא חייב לדיבוק בפומבי בעמדות הרישמיות של האירגון.
- 5. **צברי גיריים** הוא מנהל מרכז

אלא זיוף. הוועידה היהודית, שעליה מדור בר בהם, לא היתה ולא נבראה, וגם הי החלטות שנחקבלו בה, כביכול, הן המצאה זדונית.

האמנה הלאומית הפלסטינית, לעומת זאת, היתה ונבראה, היא התקבלה בוועידה אמיתית, הגירסה הנוכחית נתקבלה ב' 1968 (נוסחה קודמת, חמורה עוד יותר, נתקבלה עם הקמת אש"ף ב'1964, בימיו של אחמד שוקיירי הזכור-לשימחה). אין כל ויכוח על מהימנותה ועל ניסוחה. כל בר-רעת, שיקרא אותה בעין בדת-משוחדת, מוכרח להסיק כי "האמנה" דוגלת בחיסולה של מדי' נתיישראל.

היא תובעת את הארץ כולה כנחלת העם הפלסטיני. כפלסטינים נחשבים בה רק אותם יהודים שהיו בארץ לפני, הפלי' שה הציונית" — הגדרה שכוונתה יכולה להיות עליית הבילוי'יים, או הצהרת' בלפור, או הקמת ישראל.

מבחינה ישראלית, אין מקום דספק לגבי חומרתו של מיסמך זה. לא יעדה על הרעת שאף ישי' ראני אחד השפוי בדעתו יוכל לקבל אותה בצורה כלשהי. לא על כך נטוש הוויכוח בישראל.

במידה שיש ויכוח, הוא נוגע למידת חשיבותה של האמנה במציאות הנוכחית, לצורך באקט הרישמי של ביטולה ולי מיסגרת שבה ייעשה הדבר — אם בכלל. ויכוח דומה קיים גם בציבור הפלס' טיני. לא קל לישראל להבין את הוויכוח הזה, את צורתו ואת דקויותיו — כי אין הוא מתנהל בגלוי ובשפה פשוטה. ביגלל סיבות שעוד נעמוד עליהם, הוויכוח הי פלסטיני על האמנה מתנהל מתחת לפני השטח, ולא פעם משתמשים המתווכחים בלשון של רימוזים שרק מומחה יורד לי עומקם. מי שאינו שרץ להבין את הי מתרחש, או לטשטש את המציאות במוד, מלאכתו קלה. עוד נסביר מה גורם לכך

יאסר עראפאת כפי שצולם על-ידי צלם בריטי אוהד, כשהוא מחבק ילד פלסטיני. עראפאת הקים את פת"ח בסוף שנות ה-50, והפך יו"ר אש"ף בראשית 1969. נוסח האמנה התקבל בהשפעת פת"ח.